

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové v právní věci

žalobkyně:

H. W.,
bytem X,

zastoupena advokátem JUDr. Janem Fuchsem,
se sídlem Osadní 12a, Praha,

proti
žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: **C. a. s., IČO X,**
se sídlem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2017, č. j. 115945/2017/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v Březnici (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1055/2017/MUBREZ/SU-5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým

rozhodnutím stavební úřad umístil a povolil J. E. (dále jen „stavebník“) stavbu dvougaráže na pozemku parc. č. st. X, parc. č. X v katastrálním území B. U. B. (dále jen „stavba“).

Obsah podání účastníků

2. Žalobkyně namítla, že stavba má částečně stát na pozemku p. č. X o výměře 814 m², který je v katastru nemovitostí označen druhem pozemku zahrada. Tato zahrada je ze zákona i podle zápisu v katastru nemovitostí zahrnuta v zemědělském půdním fondu (dále jen „ZPF“). Jelikož nedošlo k jejímu vynětí ze ZPF, jsou prvostupňové i napadené rozhodnutí nezákonná a právně vadná. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), platí, že záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze ZPF, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez souhlasu orgánu ochrany ZPF. Podle § 9 odst. 2 písm. b) bodu 3 téhož zákona není takového souhlasu třeba, pokud má být zemědělská půda ze ZPF odňata pro umístění záměrů na nezastavěné části zastavěného stavebního pozemku. Tuto výjimku podle žalobkyně stavební úřad i žalovaný nesprávně interpretovali, neboť dosud nezastavěný pozemek označený v katastru nemovitostí druhem pozemku „zahrada“ nemůže spadat pod zákonný pojem stavební pozemek, byť by byl v územním plánu označen jako stavební.
3. Žalobkyně uvedla, že žalovaný nijak nevypořádal její námitku týkající se obavy, že v plánované stavbě dvougaráže bude stavebník provozovat podnikatelskou činnost, ač pro takovou činnost nejsou splněny příslušné standardy. Její obava vyplývá ze skutečnosti, že stavebník již nyní na svých pozemcích podnikatelskou činnost opravy aut provozuje a garáž má mít výměru 99,56 m². Stavební úřad měl námitku žalobkyně týkající se budoucích imisí posoudit a řádně vypořádat.
4. Žalobkyně dále uvedla, že nebyly splněny podmínky § 94a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 31. 12. 2017, pro upuštění od ústního jednání a místního šetření, přičemž i tuto námitku v odvolání řádně uplatnila, avšak žalovaný ji nevypořádal. Ve vztahu k této námitce pouze zmatečně a nesrozumitelně uvedl, že stavba dvougaráže u rodinného domu nepodléhá projednání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Nenařízením ústního jednání stavební úřad podle žalobkyně dále porušil § 87 stavebního zákona.
5. Žalobkyně podáním ze dne 29. 11. 2017 navrhla provedení výsledku dvou svědků k prokázání současného využívání pozemků.
6. Žalovaný uvedl, že námitka absence souhlasu s odnětím zemědělské půdy ze ZPF nesměruje proti úvahám a postupům stavebního úřadu ani žalovaného, ale proti vyjádření orgánu ochrany ZPF, který ve svém vyjádření ze dne 17. 5. 2017, č. j. MeUPB 43764/2017/OŽP/Lach, uvedl, že jeho souhlasu není třeba. Toto vyjádření stavební úřad i žalovaný pouze převzali do odůvodnění svých rozhodnutí. K žalobním bodům týkajícím se nevypořádání námitky žalobkyně ve správním řízení žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí, která mají prokazovat nedůvodnost žaloby.
7. Žalobkyně v replice konstatovala, že neseznámení se se spisem stavebního úřadu v žádném případě neimplikuje nedůvodnost žaloby.
8. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlédnout i bez námítky, neshledal. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť souhlas žalobkyně i žalovaného se presumuje, jelikož na výzvu soudu nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Stavební úřad vydal dne 28. 6. 2017 rozhodnutí, jímž umístil a povolil stavebníku J. E. stavbu dvougaráže na pozemku st. p. X, p. č. X v katastrálním území B.. V rozhodnutí uvedl, že podle § 94a odst. 2 stavebního zákona upustil od ústního jednání a místního šetření, neboť mu poměry staveniště byly dobře známy a žádost poskytovala dostatečné podklady pro umístění stavby.
12. Stavební úřad ve svém rozhodnutí vypořádal námítky žalobkyně proti stavbě. Ve vztahu k námitce, že parcela stavebníka je již nyní komerčně využívána jako autoopravna a že stejnému účelu bude sloužit i schvalovaná dvougaráž, uvedl, že dvougaráž má sloužit k navrženému využití v podobě parkování osobních automobilů, což je v souladu s § 20 a § 21 vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů. Jiné parkovací stání ani garáž na pozemku dosud není. Tvrzezení provozování autoopravny stavebníkem nelze spojovat se stavbou dvougaráže, neboť v projednávané dokumentaci nelze předjímat budoucí stav. Stavebník zdemoloval stávající hospodářský objekt a nahrazuje ho téměř shodným objektem, který bude doplňovat a zlepšovat užívání stávajícího rodinného domu na pozemku.
13. Ve vztahu k námitce, kterou se žalobkyně domáhala kompenzačních opatření z důvodu znečištění ovzduší podle zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, uvedl, že v navržené dvougaráži nebude umístěn žádný zdroj znečištění a tato dvougaráž nepatří mezi tzv. vyjmenované stacionární zdroje, které mohou být provozovány pouze na základě povolení. Dále uvedl, že stavba dvougaráže u rodinného domu nepodléhá ani žalobkyní požadovanému posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí.
14. Dne 18. 7. 2017 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalobkyně v něm namítla, že stavebník provozuje na svých pozemcích zřejmě nezákonně vřakoviště, přičemž je více než zřejmé, že dvougaráž bude sloužit k podnikatelské činnosti stavebníka. Tato podnikatelská činnost žalobkyni již nyní obtěžuje a trápí nadměrnými imisemi hluku a zápachu. Žalobkyně přitom využívá sousední objekt zejména k rekreaci. Žalobkyně dále namítla, že stavební úřad upustil od ústního jednání a místního šetření, aniž pro to byly splněny zákonné podmínky podle § 94a odst. 2 stavebního zákona.
15. Dne 22. 9. 2017 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. K odvolací námitce žalobkyně ohledně podnikatelské činnosti stavebníka žalovaný převzal odůvodnění prvostupňového

rozhodnutí a doplnil, že skutečnost, že je na pozemku stavebníka několik aut, neprokazuje provozování vrakoviště. Poukázal i na skutečnost, že podle vyjádření obce V. stavebník vrakoviště neprovozuje. K odvolacímu důvodu, že nebyly splněny zákonné podmínky § 94a odst. 2 stavebního zákona žalovaný uvedl, že stavba dvougaráže u rodinného domu nepodléhá projednání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Posouzení žalobních bodů

Absence vynětí pozemku ze ZPF

16. Podstatou prvního žalobního bodu je tvrzení, že část pozemku, na kterém má být umístěna stavba dvougaráže, je zahrnuta v ZPF, z něhož nebyla před rozhodnutím o umístění stavby vyňata. Z toho dovozuje žalobkyně nezákonnost prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Tuto námitku žalobkyně ve lhůtě stanovené pro uplatnění námitek v řízení před správními orgány nevznesla, což však nebrání jejímu uplatnění v řízení před soudem (srovnej usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62).
17. Mezi účastníky řízení není sporné, že část pozemku, na kterém má být umístěna stavba dvougaráže, byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí zahrnuta v ZPF. Podle vyjádření příslušného orgánu ochrany ZPF ze dne 17. 5. 2017 není jeho souhlasu s odnětím půdy třeba, neboť záměr má být umístěn na nezastavěné části zastavěného stavebního pozemku ve smyslu § 9 odst. 2 písm. b) bodu 3 zákona o ochraně ZPF. Tento závěr považuje žalobkyně za chybný. Žalobkyně uvádí, že pojem stavební pozemek nelze interpretovat jako funkční celek a že dosud nezastavěná zahrada nemůže být „nezastavěnou částí zastavěného stavebního pozemku“.
18. Soud předně uvádí, že tvrzení žalobkyně, že podmínkou pro vydání rozhodnutí o umístění stavby je předchozí vynětí pozemku ze ZPF, nelze přisvědčit. V rozsudku ze dne 23. 1. 2014, č. j. 7 As 123/2013-28, NSS vyslovil, že k odnětí půdy ze ZPF nedochází rozhodnutím správních orgánů, nýbrž až následným jednáním adresáta rozhodnutí. K povolení záměru, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze ZPF pro nezemědělské účely, je třeba toliko souhlasu příslušného orgánu, a to pouze tehdy, nejde-li o některou ze zákonem stanovených výjimek (§ 9 odst. 1 a 2 zákona o ochraně ZPF). Jednou z těchto výjimek je podle § 9 odst. 2 písm. b) bodu 3 zákona o ochraně ZPF umístění záměrů na nezastavěné části zastavěného stavebního pozemku. Zákon o ochraně ZPF neobsahuje vlastní definici zastavěného stavebního pozemku. Podpůrně lze proto použít definici obsaženou v § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, podle kterého je zastavěným stavebním pozemkem pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami. Stavba dvougaráže má být umístěna na pozemku stavebníka parc. č. st. X (zastavěná plocha a nádvoří) a parc. č. X (zahrada). Žalobkyně nikterak nezpochybňuje, že zahrada, na níž má být dvougaráž zčásti umístěna, tvoří souvislý celek s rodinným domem stavebníka č. p. X. Takové pochybnosti nevyplývají ani z obsahu správního spisu. Skutečnost, že zahrada doposud není zastavěna, tedy není pro posouzení otázky, zda představuje „nezastavěnou část zastavěného stavebního pozemku“ relevantní. Z definice zastavěného stavebního pozemku plyne, že v daném případě může zahrnovat i parcelu, která je v katastru nemovitostí evidována jako pozemková parcela se způsobem ochrany ZPF. Soud proto

uzavírá, že k umístění stavby na pozemek p. č. X (zahrada) nebylo v souladu s § 9 odst. 2 písm. b) bodu 3 zákona o ochraně ZPF třeba souhlasu orgánu ochrany ZPF s jeho vynětím ze ZPF. Žalobní bod je nedůvodný.

Provozování podnikatelské činnosti stavebníkem

19. Druhým žalobním bodem žalobkyně namítá, že žalovaný nijak nevypořádal její námitku týkající se obavy, že v plánované stavbě dvougaráže bude stavebník provozovat podnikatelskou činnost, ač pro takovou činnost nejsou splněny příslušné standardy, jako například nepropustnost a zpevnění podlah, odsávání plynů a protihlukové zabezpečení. Zaměření stavby neodpovídají ani vyjádření předložená dotčenými orgány (Hasičský záchranný sbor, odbor životního prostředí Městského úřadu Příbram, ČEZ). Konečně nebyl zpracován a schválen projekt nakládání s odpady. Obava žalobkyně vyplývá ze skutečnosti, že stavebník již nyní na svých pozemcích podnikatelskou činnost oprav aut provozuje a garáž má mít výměru 99,56 m². Stavební úřad měl námitku žalobkyně týkající se budoucích imisí posoudit a řádně vypořádat. Na podporu tohoto závěru žalobkyně cituje usnesení zvláštního senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 9. 11. 2011, sp. zn. Konf 63/2011, a dále odkazuje na rozsudky NSS ze dne 14. 5. 2008, č. j. 1 As 46/2007-150, ze dne 23. 4. 2007, č. j. 9 As 61/2007-10, a na rozsudek NS ze dne 8. 4. 2003 sp. zn. 22 Cdo 572/2003.
20. Rozhodnutím stavebního úřadu byla stavebníkovi umístěna a povolena „*novostavba dvougaráže u RD č. 27 Bubovice*“ v souladu s ověřenou projektovou dokumentací. Účelem užívání stavby dle projektové dokumentace je „*záměr stavebníka řešit nedostatečné garážové (parkovací) prostory pro osobní automobily*“.
21. Stavební úřad přezkoumal námitku žalobkyně ze dne 19. 7. 2017, podle níž má stavebník novostavbu dvougaráže jistě využívat jako autoopravnu, neboť již nyní zřejmě provozuje opravy aut, kterých má na své zahradě několik. Stavební úřad uvedl, že umístěním stavby dvougaráže v místě původního hospodářského objektu nedojde k významnému ovlivnění stávajících podmínek mezi jednotlivými pozemky a rodinnými domy a nemělo by dojít ke snížení kvality životního prostředí. Svým navrženým využitím (dvougaráž pro parkování osobních automobilů) budou splněny podmínky § 20 a § 21 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území ve znění pozdějších předpisů. To, že je na pozemku několik aut a stavebník zřejmě provozuje opravy aut, nelze spojovat s výstavbou této dvougaráže u rodinného domu. V současně projednávané dokumentaci nelze předjímat budoucí stav.
22. Z projektové dokumentace i z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že správní orgány zjevně vycházely z toho, že stavba nemá sloužit k podnikatelské činnosti. Stavební úřad nepochybně, že stavebník na předmětném pozemku provozuje opravy aut, avšak odmítl spojitost výstavby garáže s touto činností.
23. Judikatura citovaná žalobkyní není pro posuzovanou otázku relevantní. Žalobkyně se nedomáhá toho, aby správní orgány posoudily budoucí imise z řádného užívání umístěvané a povolované stavby (ostatně žádné nepřiměřené imise, jež by byly spojeny se standardním provozováním dvougaráže, žalobkyně ani netvrdí), nýbrž budoucí imise z potenciálního nepovoleného užívání této stavby k podnikatelským účelům vymezeným

žalobkyní. Takové budoucí nepovolené užívání však nelze předjímat. Teprve v případě, že by taková situace v budoucnosti nastala, může se žalobkyně domáhat nápravy.

24. Předmětem řízení o umístění a povolení stavby nemohou být ani aktuální imise spočívající v nadměrném hluku a zápachu z provozování podnikatelské činnosti stavebníka. Na tyto aktuální imise totiž nemá povolovaná stavba žádný vliv.
25. Nelze též přehlédnout, že žalobkyně svou soukromoprávní námitku týkající se imisí hluku a zápachu uplatnila v rozporu s koncentrační zásadou až v podaném odvolání. Ze zásady koncentrace dle § 89 a § 112 odst. 1 a 2 stavebního zákona, užitých na základě § 94a odst. 2 téhož zákona, plyne, že účastníci mohou své námitky uplatnit nejpozději při ústním jednání. Jestliže dojde k upuštění od ústního jednání, musí být námitky účastníků řízení uplatněny ve stanovené lhůtě, jinak se k nim nepřihlíží.
26. Jestliže byli účastníci řízení řádně vyrozuměni o tom, že námitky je možno uplatnit nejpozději ve stanovené lhůtě, nelze k později uplatněným námitkám již zásadně přihlídnout. Vzhledem k tomu, že stavební úřad svým povinností plynoucím z § 89 a § 112 odst. 1 stavebního zákona dostál, nastala koncentrace řízení ve vztahu k uplatňování námitek účastníků stavebního řízení uplynutím stanovené lhůty 15 dní od doručení oznámení o spojení územního a stavebního řízení a zahájení společného řízení. Toto oznámení bylo žalobkyni doručeno dne 6. 6. 2017. Judikatura správních soudů dovodila, že koncentrační zásada se uplatní i v řízení odvolacím. V odvolání tedy nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, nebylo-li jejich řádné vznesení znemožněno postupem stavebního úřadu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83), nebo není-li namítáno porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva. Takovou námitkou se musí správní orgán zabývat i v případě, že byla uplatněna po marném uplynutí lhůty, což plyne z § 2 odst. 1 a 4 a § 89 odst. 2 správního řádu zakotvujících požadavek zákonnosti správního rozhodnutí a široký rozsah přezkumu odvolacího správního orgánu (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006-122). Obecné tvrzení žalobkyně o nepřiměřených imisích hluku a zápachu nelze považovat za námitku, která by vyvolávala důvodné pochybnosti o porušení kogentní právní normy. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že z obsahu správního spisu neplyne, že by byla žalobkyně vystavována nadměrnému hluku a zápachu. Vyjádření k odvolání podaná dalšími účastníky stavebního řízení K. P., B. V. a obcí V. naopak shodně uvádí, že činnost stavebníka nadměrný hluk ani zápach nezpůsobuje. Žalobní bod je nedůvodný.

Upuštění od ústního jednání a místního šetření

27. Třetím žalobním bodem žalobkyně namítá, že žalovaný pochybil, když její námitku ohledně nesplnění zákonných podmínek pro upuštění od ústního jednání a místního šetření vypořádal zmatečným a nesrozumitelným způsobem, jelikož uvedl, že stavba dvougaráže u rodinného domu nepodléhá projednání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
28. Odvolací námitku formulovala žalobkyně ve svém odvolání tak, že nebyly splněny podmínky podle § 94a odst. 2 stavebního zákona, tedy pro to, aby stavební úřad upustil od ústního jednání a místního šetření, zejména proto, že se po demolici stávajícího hospodářského objektu situace na předmětném pozemku změnila. Reagovala tak na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, podle něhož tento upustil od ústního jednání a místního šetření, protože

mu poměry staveniště byly dobře známy a žádost obsahovala dostatečné podklady pro posouzení stavby. Z obsahu správního spisu plyne, že stavební úřad provedl místní šetření dne 6. 4. 2017 (viz protokol o úkonu z téhož dne na listu 3 správního spisu) v řízení o demolici původního hospodářského objektu.

29. Podle § 94a odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 „*k projednání žádosti*

o vydání společného rozhodnutí stavební úřad nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků společného řízení se použijí § 89 a 114 obdobně. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit své námítky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů.

Oznámení

o zahájení společného řízení a další úkony v řízení se doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků; v řízení s velkým počtem účastníků se oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu“.

30. Pokud jde o nařízení ústního jednání, žalobkyně zpochybňuje, že byly stavebnímu úřadu poměry v území dobře známy, neboť v období mezi provedením místního šetření dne 6. 4. 2017

a vydáním prvostupňového rozhodnutí dne 28. 6. 2017 se situace změnila. Žalobkyně však neuvádí, jakým způsobem se situace v daném období změnila, a k této změně nenavrhuje žádné důkazy. Soud proto uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že by nebyly naplněny podmínky § 94a odst. 2 stavebního zákona pro upuštění od ústního jednání.

31. Ohledání na místě závisí na posouzení stavebního úřadu, ke kterému může a nemusí přistoupit. Stavební úřad je povinen zjistit rozhodné skutečnosti v rozsahu potřebném pro jeho rozhodnutí (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) a je na něm, zda nařídí ohledání na místě či nikoliv. Účastníkům řízení právo na provedení takového úkonu nesvědčí. Vhodnost postupu stavebního úřadu pak soud posoudí s ohledem na výsledek řízení, tedy posoudí, zda stavební úřad dostatečně a správně zjistil rozhodné skutečnosti. Jak již soud uvedl ve vypořádání druhého žalobního bodu ohledně provozování podnikatelské činnosti, pro umístění a povolení stavby dvougaráže u rodinného domu nebylo rozhodné, zda stavebník na svém pozemku provozoval podnikatelskou činnost, ani zda při této činnosti produkoval nepřiměřené imise hluku a zápachu. Ohledání na místě tak v tomto směru nebylo potřebné. Jinou nedostatečnost skutkových zjištění sama žalobkyně netvrdí, a rovněž soud v tomto ohledu nemá žádné pochybnosti.

32. Žalobkyni lze přisvědčit, že žalovaný námitku žalobkyně ohledně nesplnění zákonných podmínek uvedených v § 94a odst. 2 stavebního zákona pro upuštění od ústního jednání a místního šetření vypořádal chybně, když uvedl, že stavba dvougaráže u rodinného domu nepodléhá projednání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Vzhledem k novelizaci stavebního zákona žalovaný zřejmě mylně vycházel z § 94a odst. 2 tohoto zákona ve znění účinném od 1. 1. 2018, který upravuje postup stavebního úřadu v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, které je navazujícím řízením. V důsledku tohoto pochybení se jeho argumentace s odvolací námitkou žalobkyně zcela

míjí. Tato vada však s ohledem na shora uvedenou argumentaci soudu nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

33. Namítá-li žalobkyně porušení § 87 stavebního zákona, pak soud uvádí, že § 94a odst. 2 stavebního zákona upravující ústní jednání a ohledání na místě ve společném územním a stavebním řízení je speciálním ustanovením vůči § 87 téhož zákona, který obsahuje obdobnou úpravu ve vztahu k zahájení územního řízení, a proto vylučuje jeho aplikaci v posuzované věci. Žalobní bod ohledně porušení § 87 stavebního zákona není důvodný.
34. Soud neprovedl žalobkyní navrhovaný výslech dvou svědků k prokázání současného využívání pozemků, neboť z této skutečnosti nelze dovodit jakékoliv závěry ve vztahu k nyní posuzované věci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph. D., v. r.
předseda senátu